

Sygn. akt VI Ga 65/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w C.

przeciwko: P. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt V GC 197/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego P. Ł. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w C. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 65/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 maja 2013 r.

Powód (...) Spółka z o. o. w C. wniósł przeciwko pozwanemu P. Ł., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Wyrób (...) P. Ł. w T. pozew o zasądzenie kwoty 40.321,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Uzasadniając to żądanie podał, że nabył od S. R. wierzytelność przysługującą zbywcy wobec pozwanego wynikającą z roszczenia o zwrot zaliczki na poczet ceny sprzedaży towaru. Wyjaśnił, że pozwany nie wydał części towaru objętego fakturą VAT nr (...) na skutek czego cedent odstąpił od umowy sprzedaży, a następnie wezwał pozwanego do zwrotu zaliczki.

W dniu 24 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie VIII Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VIII GNc 4076/11.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania.

W sprzeciwie zarzucił, że dostarczył powodowi towar oraz 10.000 worków i łuparkę do drewna. Dodał, że wartość przekazanego powodowi towaru przekracza kwotę wynikającą z faktury VAT nr (...). Nadto zaprzeczył aby otrzymał kwotę 20.000,00 zł wpłaconą na rachunek w (...) Banku stwierdzając, że nie miał i nie ma rachunku w tym banku.

Powód ustosunkowując się do powyższego sprzeciwu w piśmie z dnia 24 sierpnia 2012 r. podniósł, że twierdzenia pozwanego o braku wpłaty kwoty 20.000,00 zł nie są prawdziwe. Na poparcie swego stanowiska przedłożył fakturę VAT wystawioną przez pozwanego na której ten wskazał sporny numer rachunku prowadzonego przez w/w Bank, oraz potwierdzenie dokonanego przez siebie przelewu na ten właśnie rachunek.

W piśmie z dnia 8 września 2012 r. pozwany potrzymał swoje stanowisko co do rozliczenia należności z faktury VAT nr (...), oraz ostatecznie przyznał, że otrzymał kwotę 20.000 zł.

Strona powodowa w piśmie z dnia 14 września 2012 r. podtrzymała żądanie pozwu. Jednocześnie zakwestionowała wskazany przez pozwanego sposób rozliczenia spornej należności.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt V GC 197/12, Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział V Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 40.321,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 4.434,00 zł tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd wskazał, że zgodnie z ustaleniami faktycznymi powód (...) Sp. z o.o. w C. w dniu 3 listopada 2011 r. nabył od S. R. wierzytelność w kwocie 32.256,74 zł przysługującą zbywcy wobec pozwanego P. Ł.. O nabyciu wierzytelności powód zawiadomił pozwanego pismem z dnia 3 listopada 2011 r. wzywając go jednocześnie do zapłaty należności.

Nadto Sąd ustalił, że w dniu 18 listopada 2009 r. cedent zamówił u pozwanego towar w postaci węgla drzewnego oraz brykietów, a pozwany wystawił w tym dniu fakturę VAT Nr (...) na kwotę 42.456,00 zł. Na poczet powyższej faktury cedent uiszczył należność przelewami z dnia 24 listopada 2009 r. i 14 grudnia 2009 r. Cedent otrzymał tylko część towaru, tj. na kwotę 10.000,00 zł. Pismem z dnia 6 września 2011 r. cedent wezwał pozwanego do przygotowania pozostałego towaru do odbioru pod rygorem odstąpienia od umowy, a następnie pismem z dnia 24 października 2011 r. odstąpił od umowy sprzedaży. Nadto cedent dokonał zakupu worków papierowych, które zostały dostarczone pozwanemu. Pozwany dokonał zakupu łuparki do drewna, oraz worków papierowych.

Uzasadniając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji stwierdził, że kwota należności wskazana w fakturze VAT nr (...) została przez cedenta uiszczona dwoma przelewami na kwotę 20.000,00 zł oraz 22.456,00 zł. Drugiego przelewu pozwany nie kwestionował, zaś w zakresie kwoty 20.000 zł w toku procesu przyznał, że wpłynęła ona na jego konto. Zmiana stanowiska pozwanego co do kwoty 20.000,00 zł, który w sprzeciwie twierdził, że nie posiada przedmiotowego konta bankowego, nastąpiła dopiero po wykazaniu przez powoda fakturą z dnia 30 października 2009 r., faktu wskazywania przez pozwanego spornego rachunku dla uregulowania należności cedenta. W świetle powyższego Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że jego zobowiązanie wynikające z faktury (...) zostało w całości wykonane. Sąd dodał, że również zeznania świadków J. M. i D. R. nie dają podstaw do ustaleń, iż zobowiązanie pozwanego zostało wykonane w całości. Treść tych zeznań nie wskazuje bowiem na jaką kwotę został dostarczony cedentowi towar i w ramach jakiego zobowiązania.

Zdaniem Sądu również wydanie łuparki do drewna cedentowi nie przesądza o zaspokojeniu jego roszczeń bowiem żaden dowód nie wskazuje, aby przyjął on łuparkę jako rozliczenie należności wynikającej z faktury (...). Z zeznań świadków S. R. i B. R. wynika, że nie było takiej woli ze strony cedenta, a raczej miała być ona formą zastawu. Również przekazanie worków papierowych cedentowi przez pozwanego nie stanowiło

spełnienia przedmiotowego zobowiązania, gdyż strony wzajemnie przekazywały sobie pewne ilości worków i pozwany nie wykazał aby przekazane cedentowi worki nie były wcześniej zakupione przez cedenta.

Sąd Rejonowy uznał nadto, że zaliczenie kwoty 7.849,48 zł niezapłaconej za fakturę (...) na poczet rozliczenia faktury Nr (...) jest gołosłowne,
a nadto pozwany tym zakresie nie zgłaszał zarzutu potrącenia.

Sąd Rejonowy nie podzielił również twierdzeń zawartych w sprzeciwie, że w dniu 5 marca 2010 r. został dostarczony cedentowi towar na kwotę 18.073,18 zł. Z dowodu WZ nie wynika bowiem jaka była wartość dostarczonego towaru, ani też na poczet jakiej faktury towar został dostarczony. Powód zaś kwestionował fakt dostarczenia towaru w całości na poczet faktury (...) w piśmie procesowym z dnia 14 września 2012 r. Pozwany nie kwestionował wysokości naliczonych odsetek od wpłaconej zaliczki.

Podsumowując swe rozważania Sąd I instancji stwierdził, że fakt uiszczenia zaliczki na poczet faktury VAT (...) nie budzi wątpliwości. Zasadne jest zatem, wobec odstąpienia od umowy, żądanie jej zwrotu w kwocie dochodzonej pozwem. W konsekwencji powyższego Sąd Rejonowy na podstawie art. 491 § 1 k.c. uwzględnił w całości powództwo. W przedmiocie kosztów sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości, oraz domagając się jego zmiany i oddalenia w całości powództwa, ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Nadto wniósł o zasądzenie od powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Powyższemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że:

a) luparka wydana cedentowi nie stanowi rozliczenia należności wynikającej z faktury VAT nr (...), a jedynie była przedmiotem zastawu podczas gdy z materiału dowodowego, w szczególności

z zeznań pozwanego i świadków J. M. i D. R. wynika, iż stanowi ona rozliczenie powyższej należności i cedent nie kwestionował wartości przedmiotowej luparki,

b) wydany przez pozwanego cedentowi towar w postaci węgla, brykietu i worków objęty dokumentem WZ z dnia 5 marca 2010 r. nie stanowił zaspokojenia zobowiązania cedenta z faktury VAT nr (...), podczas gdy w tym okresie pozwany nie zaspokajał cedenta z tytułu innych zobowiązań,

c) pozwany otrzymał na poczet faktury VAT (...) jedynie towar o wartości 10.000 zł, podczas gdy powód nie przedstawił czytelnych dokumentów WZ i dokumentów potwierdzających otrzymanie towaru na kwotę 10.000 zł, o które wnosił pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty,

d) pozwany nie kwestionował naliczonych odsetek, podczas gdy w piśmie z dnia 8 września 2012 r. odsetki te faktycznie zakwestionował.

2. naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art.233 § 1 k.p.c. oraz 328 § 2 k.p.c. przez pominięcie i nie rozważenie następujących dowodów:

a) zeznań świadków S. R. i B. R. w tej części, w której świadkowie jednoznacznie potwierdzają możliwość odbioru luparki przez pozwanego, a skoro tak, to w świetle art. 306 § 1 k.c. i 307 § 1 k.c. luparka nie mogła być przedmiotem zastawu,

b) zeznań pozwanego i świadków J. M. i D. R. w części, w której świadkowie zeznali, iż ładowali dla cedenta towar w postaci 860 worków węgla i brykietu oraz paletę worków jak oraz łuparkę i miało to miejsce w tym samym czasie, stanowiło zatem należność wynikającą z faktury VAT (...),

c) faktury VAT (...) w części, w której określono wartość jednostkową węgla i brykietu na kwotę 2,90 zł, co pozwala na ustalenie wartości wydanego cedentowi towaru,

d) dokumentu WZ z dnia 5 marca 2010 r. potwierdzającego wydanie przez pozwanego cedentowi towaru w postaci 28 palet po 140 sztuk worków węgla i 5 palet po 238 sztuk worków brykietu, co pozwala na ustalenie ilości dostarczonego towaru.

W uzasadnieniu apelacji skarżący odniósł się do powyższych zarzutów oraz przedstawił swoją argumentację na ich poparcie zbieżną z zajmowanym w sprawie stanowiskiem.

Pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r. strona powodowa wniosła odpowiedź na apelację żądając jej oddalenia, oraz zasądzenia na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego. Powód podniósł, że apelacja pozwanego stanowi w istocie polemikę z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku i jego twierdzenia nie zasługują na wiarę albowiem są sprzeczne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego uznał, że Sąd I instancji w sposób wystarczający i jasny wyjaśnił motywy swego rozstrzygnięcia. Wskazał bowiem jakie poczynił ustalenia faktyczne oraz podał przepisy prawa materialnego jakie zastosował dokonując subsumpcji prawnej faktów w sprawie. Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozwala zatem na dokonanie właściwej kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zarzut dotyczący naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należało zatem uznać za chybiony.

Odnosząc się do naruszenia art. 233 k.p.c. należy wskazać, że przepis ten daje sądowi możliwość oceny i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być zaś skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r, V CKN 561/00). Sąd Okręgowy nie dopatrzył się powyższych uchybień przez Sąd Rejonowy w toku postępowania pierwszoinstancyjnego

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. Dlatego też podzielił stanowisko Sądu Rejonowego zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak i podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Powód w niniejszym procesie domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 40.321,81 zł z tytułu roszczenia z tytułu zwrotu ceny (zaliczki, 32.256,74 zł) jaką cedent (zbywca wierzytelności) zapłacił na poczet faktury VAT nr (...), oraz skapitalizowanych odsetek od tej kwoty w wysokości 8.065,07 zł.

Przedmiotowa wierzytelność została przez powoda nabyta w drodze cesji od S. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w D., który to fakt był bezsporny w sprawie. Dodać należy, że ostatecznie (także co do kwoty

20.000 zł) w sprawie poza sporem między stronami był fakt zapłaty pozwanemu z powyższego tytułu kwoty objętej żądaniem pozwu.

Natomiast pozwany w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wywodził, że sporna należność powoda została przez niego rozliczona

z należnością z tytułu wydanego w dniu 5 marca 2010 r. oraz wiosną 2011 r. towaru w postaci węgla i brykietu, oraz otrzymanych od pozwanego na własność 10.000 szt. worków i łuparki do drewna.

W ocenie Sądu należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że pozwany nie podołał obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. wykazania, że wydał cedentowi towar objęty przedmiotową fakturą, czy też aby w inny sposób rozliczył sporną należność. Wprawdzie w toku sprawy (w sprzeciwie) pozwany przedstawił sposób rozliczenia pomiędzy stronami, w zakresie faktury VAT nr (...) poprzez wydanie węgla, brykietu oraz worków i łuparki do drewna, nie wykazał on jednak swych twierdzeń. Przede wszystkim należy zauważyć, że cedent pismem dnia 6 września 2011 r. wzywał pozwanego do wydania towaru objętego w/w fakturą, a następnie pismem z dnia 24 października 2011 r. odstąpił od umowy sprzedaży. Pozwany w toku sprawy nie odniósł się do powyższej kwestii. Powyższe w świetle nie wykazania przez pozwanego aby wydał na poczet faktury VAT nr (...) r. towar w zakresie kwoty objętej żądaniem pozwu czyni żądanie pozwu zasadnym. Brak jest bowiem czytelnych dowodów WZ, oraz wiarygodnych zeznań świadków, jak również innych dowodów świadczących o tym aby strony dokonały kompensaty spornej należności z wierzytelnościami z tytułu wydania worków i łuparki do drewna. W sprawie wątpliwy jest zresztą charakter wydania worków i łuparki, na co zasadnie zwrócił uwagę Sąd I instancji. Pozwany nie podniósł w toku sprawy zarzutu potrącenia wierzytelności z powyższego tytułu, z wierzytelnością powoda.

Wobec powyższego skoro pozwany nie wydał cedentowi częściowo towaru, co skutkowało wypowiedzeniem przez niego umowy sprzedaży

(art. 491 § 1 i 2 k.c.), powodowi przysługiwało prawo do żądania zwrotu kwoty 32.256,74 zł uiszczonej na poczet należności za towar objęty fakturą VAT nr (...), w zakresie niewydanej części towaru (art. 494 k.c.). Żądanie w zakresie skapitalizowanych odsetek na kwotę 8.65,07 zł znajduje zaś uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. przy uwzględnieniu daty wpłaty. Zarzuty zawarte w apelacji pozwanego dotyczące kwestionowania w toku sporu zasadności naliczenia przez powoda odsetek w świetle powyższych wywodów nie zasługują na uwzględnienie. Natomiast wbrew twierdzeniom skarżącego, w toku sporu nie podnosił on - jak prawidłowo zauważył Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - zastrzeżeń, co do sposobu naliczenia odsetek i ich wysokości.

Reasumując – w świetle powyższych przepisów - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono

jak w pkt II wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozp. Min. Spr. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

(Dz.U. z (...), nr 163, poz. 1348, z późn. zm.), zasądając na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu apelacyjnym, stosownie do wyniku sprawy.